

Arrest

nr. 123 299 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2013 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn vader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, met name enerzijds de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden tezamen, onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker betekend op 28 oktober 2013 en zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2013 werd ingediend door:

Naam: R. Voornaam: S.

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3', die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij zich bij zijn vader komt voegen.

Op 31.07.2013 verklaarde de referentiepersoon dat hij afstand neemt van alle lopende administratieve verplichtingen ten opzichte van dhr. R. S., vader van betrokkene. Aangezien de referentiepersoon de lopende aanvraag gezinshereniging wenst stop te zetten, kan betrokkene zich niet langer bij de referentiepersoon voegen.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 40bis §2, °3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verzoekende partij onvoldoende bewijs levert dat zij zich bij haar vader komt voegen.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: "Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis §2 eerste lid 1 tot 3 die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij zich bij zijn vader komt voegen. Op 31.07.2013 verklaarde de referentiepersoon dat hij afstand neemt van alle lopende administratieve verplichtingen ten opzichte van dhr. R. S., vader van betrokkene. Aangezien de referentiepersoon de lopende aanvraag gezinshereniging wenst stop te zetten, kan betrokkene zich niet langer bij de referentiepersoon voegen. "

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De Belgische vader van verzoekende partij heeft op 31 juli 2013 het volgende schrijven gericht aan verwerende partij: (...) De heer S. S., de te vervoegen persoon in België, stelt dat hij niet de biologische vader zou zijn van de Heer R. S., de vader van verzoekende partij, en dat hij afziet van alle administratieve verantwoordelijkheden op naam van verzoekende partij.

De heer S. S. heeft deze verklaring destijds opgesteld omdat hij schrik kreeg doordat er in de media tumult werd gemaakt rondom schijnerkenningen in België. De vader van verzoekende partij heeft namelijk zijn twijfels of hij wel degelijk de biologische vader is van verzoekende partij.

Desalniettemin blijkt uit de neergelegde documenten dat de heer S. S. de wettelijke vader is van de heer R. S., de vader van verzoekende partij. Zelfs mocht hij inderdaad niet de biologische vader zijn, dan nog is hij wel de wettelijke vader.

En heerst het principe van 'het bezit van staat'. Hij is immers de persoon die zich vanaf de geboorte van de vader van verzoekende partij gedragen heeft als de vader. Dit blijkt tevens op heden nog, daar de vader van verzoekende partij de maandelijkse huur betaalt (Cf. Stuk 3 - verklaring huisbaas) Dus in die zin kan er geen enkel probleem zijn voor de gezinshereniging ook al is verzoekende partij niet het biologisch kind van haar vader. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 3°. Verder stelt de heer S. S. dat hij afziet van alle administratieve verantwoordelijkheden. Verzoekende partij begrijpt niet wat dit nog ter zake doet? Alle administratieve verplichtingen zijn immers reeds voldaan. Het is aan verwerende partij om alle neergelegde documenten (bewijzen financiële steun, attest OCMW, bewijzen inkomsten vader, geregistreerd huurcontract, ziekteverzekering en bewijs betaling huur door vader) te onderzoeken, hetgeen in casu niet gebeurde.

Verzoekende partij meent immers dat alle nodige voorwaarden conform artikel 40ter Vreemdelingenwet voldaan zijn. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter en artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

Uit het betoog ter ondersteuning van het enige middel blijkt dat de verzoeker enkel de wettigheid betwist van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van de eerste bestreden beslissing, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een

wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie. De referentiepersoon is verzoekers vader dhr. S.S, van Belgische nationaliteit.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

De verzoeker vat zijn betoog aan met een rechtstheoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht. Daarna stelt hij dat zijn vader destijds de verklaring waarin hij aangeeft niet zijn biologische vader te zijn en afziet van alle administratieve verantwoordelijkheden tegenover hem, opstelde omdat er in de media tumult gemaakt werd omtrent schijnerkenningen in België. De verzoeker meent dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat S.S. zijn vader is. Verder meent de verzoeker dat zelfs indien S.S. niet zijn biologische vader is, hij nog steeds diens wettelijke vader is omwille van het principe van *‘bezit van staat’*. Het voorgaande wordt volgens de verzoeker nog bevestigd door het feit dat S.S. op heden nog steeds de maandelijkse huur van de verzoeker zou betalen. Volgens de verzoeker is zo op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet. Tot slot meent de verzoeker dat het er niet toe doet dat de referentiepersoon afziet van de administratieve verantwoordelijkheden, daar deze immers al zouden voldaan zijn. De verweerder zou nagelaten hebben een onderzoek te voeren naar de voorgelegde documenten, met name de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de behoorlijke huisvesting en de ziektekostenverzekering.

Het betoog van de verzoeker kan echter niet overtuigen. De verzoeker verliest immers het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat niet aangetoond is dat hij zich bij zijn vader komt voegen, uit het oog. Het oordeel van de verweerder dat de verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij zich bij zijn vader komt voegen, is niet kennelijk onredelijk nu verzoekers vader op 31 juli 2013 verklaarde afstand te nemen van alle lopende administratieve verplichtingen ten opzichte van verzoekers vader en de lopende aanvraag gezinshereniging wenst stop te zetten. De verzoeker citeert in zijn verzoekschrift zelf uit deze verklaring van 31 juli 2013, waaruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon alle lopende verplichtingen tegenover de verzoeker wenst stop te zetten. Het feit dat verzoekers vader, luidens de verklaring van de huisbaas op 18 juli 2013 nog de huur betaalde, doet geen afbreuk aan de verklaring van verzoekers vader van 31 juli 2013 - en dus van latere datum - dat hij de lopende verplichtingen ten aanzien van de verzoeker wenst stop te zetten.

De verzoeker voert in wezen betwisting omtrent het gegeven of hij al dan niet als wettelijke dan wel biologische zoon van zijn vader kan worden beschouwd, doch de Raad kan enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing hieromtrent geen enkele uitspraak in deze of in gene zin wordt gedaan. De aanvraag wordt immers louter geweigerd omdat onvoldoende wordt bewezen dat de verzoeker zich bij zijn vader komt voegen nu deze laatste op 31 juli 2013 heeft aangegeven de gezinsherenigingsprocedure te willen stopzetten. De verzoeker weerlegt deze vaststelling op zich niet. De Raad wijst er op dat het '*vervoegen*' van de referentiepersoon één van de wezenlijke voorwaarden betreft om een aanvraag tot gezinshereniging te kunnen indienen op grond van artikel 40bis cq. 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* en hij toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op basis van de verkeerde feitelijkheden tot zijn besluit is gekomen.

Waar de verzoeker aanvoert dat er sprake is van '*bezit van staat*' en de referentiepersoon, daargelaten of hij de biologische vader is, en dat hij zich in het verleden steeds heeft gedragen als wettelijke vader, is de Raad van oordeel dat de verzoeker hiermee evenmin de motieven van de bestreden beslissing weerlegt, gezien de bestreden beslissing geen standpunt inneemt over het al dan niet bestaan van enige afstammingsband tussen de verzoeker en de referentiepersoon. De bestreden beslissing wijst er enkel op dat de verzoeker niet aantoonde dat hij zich bij zijn vader komt voegen en geeft aan dat de referentiepersoon afstand neemt van alle administratieve verplichtingen. De Raad heeft er reeds op gewezen dat de verzoeker deze motieven niet ontkracht.

Verzoekers betoog dat hij aan alle nodige voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft voldaan en de verweerder in dit kader de door hem voorgelegde documenten had moeten onderzoeken, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers blijkt dat de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoeker onvoldoende aantoonde zich te komen voegen bij zijn vader, terwijl de verzoeker met zijn betoog deze vaststelling niet weerlegt. Deze vaststelling volstaat reeds om de aanvraag te weigeren. De verweerder heeft *in casu* dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig gehandeld door niet na te gaan of aan de overige voorwaarden uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan.

De verzoeker maakt een schending van artikel 40ter en artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet niet aannemelijk en toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoeker zich tevens beroept op de schending van het redelijkheidbeginsel, wijst de Raad er op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken. Het kan de verweerder niet ten kwade worden geduid rekening te hebben gehouden met verklaringen en/of documenten die hem ter kennis werden gebracht door verzoekers vader. De verzoeker weerlegt met zijn betoog de motieven niet dat verzoekers vader de lopende aanvraag gezinshereniging wenst stop te zetten, noch toont hij aan dat de verweerder op onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE